

דנ"פ 623/16 - יאשיהו יוסף פינטו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

דנ"פ 623/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
יאשיהו יוסף פינטו

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט
העליון בע"פ 4301/15 מיום 5.1.2016 שניתן על ידי
כבוד השופטים: י' עמית, צ' זילברטל ומ' מזוז

עו"ד אביגדור פלדמן; עו"ד צבי ואתורי

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה (השופטים י' עמית, צ' זילברטל ומ' מזוז) בע"פ 4301/15 מיום 5.1.2016, במסגרתו נדחה ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגן הנשיא ד"ר ע' מודריק) בת"פ 43357-09-14 מיום 12.5.2015. בגזר הדין, הושת על המבקש עונש של שנת מאסר בפועל, לצד רכיבי עונש נוספים.

2. המבקש הוא רב מוכר בציבור הרחב, אשר בתקופה הרלבנטית עמד בראש הפעילות התורנית בעמותת "שובה ישראל". ביום 2.12.2013 הודיעה המשיבה למבקש כי החליטה להעמידו לדין בחשד לביצוע עבירות של הצעת שוחד ומתן שוחד לקצין משטרה בכיר (תנ"צ אפרים ברכה ז"ל) וכן בחשד לביצוע עבירות של הלבנת הון ועבירות נוספות. בהמשך הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו המבקש יודה בכל העובדות והעבירות הכלולות בכתב האישום בתמורה לכך שהמשיבה תגביל עצמה בטיעוניה לעונש מאסר בפועל בן שנה אחת בלבד, בעוד שהמבקש יהיה רשאי לטעון לכל עונש

שיראה לנכון. נגד הסדר הטיעון הוגשה עתירה לבית משפט זה, וזו נדחתה ביום 4.2.2015. הוחלט כי הסדר הטיעון אינו מצדיק את התערבותו של בית המשפט, על אף שנמצא כי הוא "אינו חף מקשיים" נוכח ההטבות שהמבקש זכה להן חרף חומרת מעשיו (בג"ץ 6410/14 "אומץ" נ' פרקליט המדינה (4.2.2015)).

3. ביום 14.4.2015 בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקש, על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירות של מתן שוחד, לפי סעיף 291 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הצעת שוחד, לפי סעיפים 291 ו-294 לחוק העונשין; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. ביום 12.5.2015 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המבקש והשית עליו שלוש שנות מאסר, מהן שנה אחת לריצוי בפועל ושתי שנות מאסר על תנאי, וקנס של מיליון ש"ח. בית המשפט המחוזי ציין כי מתחם העונש ההולם את מעשי העבירה עולה בהרבה על הרף העליון שעליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון (שנת מאסר אחת), ומכאן שעונשו של המבקש אינו יכול לרדת מרף העליון זה. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי אין בפעילות הצדקה הענפה של המבקש או בנסיבות האישיות-רפואיות של המבקש, רעייתו ובנו הבכור כדי להפחית מהעונש המקסימלי שנקבע בהסדר הטיעון, וכי נימוקים אלו כבר נלקחו בחשבון במסגרת עיצוב הסדר הטיעון.

4. המבקש ערער על גזר דינו לבית משפט זה, אשר ביום 5.1.2016 דחה את הערעור. בית המשפט דחה את טענת המבקש לפיה לקביעה כי מעשי השוחד נעשו תוך ניצול "מרותו" על תנ"צ ברכה ז"ל לא היה בסיס עובדתי בכתב האישום וכי היא מהווה חריגה מהמסגרת העובדתית שעליה הוסכם. השופט מ' מזוז ציין כי "כל בר דעת יכול להבין ולהסיק מהעובדות המתוארות בכתב האישום כי מערכת היחסים בין השניים לא הייתה מערכת יחסית חברית רגילה" (פסקה 33 לפסק דינו). השופט י' עמית, לעומת זאת, ציין כי אינו רואה חשיבות לשאלה זו, וכי "החשוב לענייננו הוא כי המערער [המבקש - ס.ג.]. הציע שוחד ונתן שוחד לתנ"צ ברכה" (פסקה 2 לפסק דינו). כך גם נדחו טענותיו של המבקש כי היה על בית המשפט להקל בעונשו בשל שיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק; תרומתו הרבה לחברה; וההחמרה שחלה במצבו הבריאותי מאז גיבוש הסדר הטיעון. בית משפט זה קבע, בדומה לבית המשפט המחוזי, כי שיקולים אלו כבר נלקחו בחשבון בשלב הסדר הטיעון והם אינם מצדיקים הקלה נוספת. בית המשפט אף התייחס בצורה מפורטת לטענות המבקש באשר להחמרה במצבו הבריאותי לאחר גזר הדין של בית המשפט המחוזי. צוין, כי גם לאחר בחינת המסמכים הרפואיים שהוגשו מטעם המבקש אין עילה להתערב במסקנותיו של בית המשפט המחוזי בנושא זה.

מכאן הבקשה לקיום דיון נוסף שלפניי.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובפסקי דינם של בית המשפט המחוזי ובית משפט זה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. לפי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, נועד ההליך של דיון נוסף לנושאים בעלי חשיבות משפטית, כאשר "ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או מפאת חשיבותה, קשיוותה או חידושה של הלכה שנפסקה". מדובר בהליך חריג, אשר ודאי לא נועד לשמש כערעור נוסף (ראו, למשל: דנג"ץ 5019/13 בית הדין השרעי לערעורים בירושלים נ' פלונית, פסקה 7 (14.8.2013)). בהחלטה האם לקיים דיון נוסף, יש להביא בחשבון גם את הצורך לעשות שימוש יעיל במשאבי המוגבלים של בית המשפט (ראו: דנ"א 6076/15 בנק הפועלים בע"מ נ' זאבי תקשורת אחזקות בע"מ, פסקה 18 (12.10.2015); דנ"א

Dexia Credit Local 6149/12 נ' שפירא, פסקה 13 (3.1.2013)). וכן, כי יש ליתן משקל מסוים לכך שפסק הדין מושא הבקשה ניתן פה אחד (ראו: דנ"א 302/14 לופו נ' קצין התגמולים, פסקה 13 (18.12.2014); דנ"א 2393/12 מדינת ישראל נ' מולה, פסקה 9 (22.4.2012)). לא מצאתי כי הבקשה שלפני עומדת בתנאים המצדיקים קיומו של דיון נוסף בפסק הדין.

7. טענתו המרכזית של המבקש היא כנגד סירובו של בית המשפט להקל בעונשו תוך התחשבות במצבו הרפואי הקשה וכן במצבו הרפואי של אשתו ובנו הבכור. המבקש מסתמך על ע"פ 4559/14 לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל (29.12.2015) (להלן: עניין לופוליאנסקי), שניתן כשבוע לפני ההכרעה בערעורו, שם נקבע כי ניתן להתחשב במצבו הרפואי של נאשם לשם קביעת עונשו אף תוך חריגה לקולא ממתחם הענישה שנקבע. לטענת המבקש, דחיית הטענה בדבר מצבו הבריאותי כשבוע בלבד אחרי גזר הדין המקל בעניין לופוליאנסקי יוצרת "תחושה קשה של אפליה". אין בידי לקבל טענה זו. כפי שכבר נקבע, עקרון אחידות הענישה אין משמעו זהות בענישה, ויש לתת את הדעת לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ע"פ 1784/11 יעקבשווילי נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ג (25.12.2011); ע"פ 2310/03 לוי נ' מדינת ישראל (31.7.2003)).

בעניין לופוליאנסקי, בית משפט זה עמד על כך שבאותו מקרה דובר בנסיבות ייחודיות, בהן לא הייתה מחלוקת בדבר מצבו הרפואי הקשה של הנאשם ובית המשפט התרשם כי עונש המאסר יביא לקיצור ממשי של תוחלת חייו (וראו: שם, פסקה 191). עניינו של המבקש שונה מהמקרה שנדון בעניין לופוליאנסקי, שכן לגבי המבקש נקבע עובדתית על-ידי בית המשפט המחוזי כי מאסרו אינו מהווה סיכון רפואי מידי או קרוב וכי ביכולתו של שירות בתי הסוהר להעניק לו את הטיפול הרפואי לו יזדקק. קביעה זו אומצה על-ידי בית משפט זה פה אחד, אף לאחר שנבחן החומר הרפואי הנוסף – המאוחר לגזירת דינו של המבקש וכולל חוות דעת רפואיות הנוגעות להתפתחויות המאוחרות במצבו הבריאותי. טענותיו של המבקש בנושא זה נושאות אופי ערעורי מובהק הנוגע לשיקול-דעתו של בית המשפט בהערכות חוות דעת מומחים רפואיים, ואין מקימות עילה לדיון נוסף. כפי שנפסק לא אחת, "הדיון הנוסף לא נועד לשנות משיקול-הדעת הרגיל שמפעיל בית-משפט זה בנושא העונש" (דנ"פ 5651/09 בניזרי נ' מדינת ישראל, פסקאות 3-5 (26.7.2009); דנ"פ 3112/06 שטרית נ' מדינת ישראל (10.4.2006)).

8. טענה נוספת בפי המבקש היא כי בפסק הדין נקבעה הלכה חדשה לפיה ניתן להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום, בדרך של מתן משמעות מחודשת לעובדות המוסכמות בכתב האישום. טענה זו מופנית כנגד מסקנת בית המשפט המחוזי לפיה הנאשם ניצל את "מרותו" על תנ"צ ברכה ז"ל. גם בטענה זו אינני מוצא ממש. פסק דינו של בית משפט זה מציין מפורשות כי "בית המשפט אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה נאשם לצורכי הסדר טיעון" (פסקה 33 לפסק דינו של השופט מ' מזוז). במקרה שלפני, השופט מ' מזוז מצא כי העובדות, כפי שהן מופיעות בכתב האישום, מבססות את "ניצול המרות" במובן שאליו התכוון בית המשפט המחוזי. מתן משמעות לעובדות באופן זה אין משמעו יצירת עובדות חדשות או מתן משמעות מחודשת לעובדות – אלא מדובר בתהליך הלוגי של גזירת ממצאים והסקת מסקנות מהעובדות שהוכחו או שהוסכמו, כפי שנוהגים לעשות בתי המשפט חדשות לבקרים. ובכל מקרה, כפי שגם ציין השופט י' עמית, לשאלה האם המבקש ניצל את מרותו על תנ"צ ברכה ז"ל לא הייתה חשיבות של ממש לגזירת עונשו, ויש לדחות את ניסיונו של המבקש להיתפס לאמירה זו של בית המשפט המחוזי. החשוב לענייננו הוא כי המערער הציע ונתן שוחד לתנ"צ ברכה ז"ל – וכך היה בנוסח כתב האישום המוסכם. אשר על כן, דין הבקשה לקיום דיון נוסף להידחות.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בשבט התשע"ו (8.2.2016).

ש ו פ ט
